

ת"פ 39035/04/12 - שאדי אבו סאלח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 39035-04-12 מדינת ישראל נ' אבו סאלח
בקשה מס' 6

בפני	כבוד השופט יוסף בן-חמו
המבקש/הנאשם	שאדי אבו סאלח
נגד	
המשיבה/המאשימה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה שהגיש הנאשם לחישוב ימי הפסילה.

ביום 10/2/13 נגזר דינו של הנאשם במסגרת ת"פ 39035-04-12, בין היתר, לעונש של שלילה מלהחזיק ברישיון נהיגה למשך 5 שנים, מיום מתן גזר הדין.

המבקש טוען כי עקב טעות כלשהי במזכירות נרשמו שני תיקים על שמו, האחד 39035-04-12 והשני 39050-04-12, כאשר מדובר למעשה בתיק אחד. לטענתו, נמסר לו במשרד הרישוי כי לחובתו שתי פסילות מבתי המשפט בשל שני כתבי אישום שונים, אך כאמור, מדובר בפסק דין אחד. המבקש טוען כי ביום גזר הדין הוא לא החזיק ברישיון נהיגה בתוקף. הפעם האחרונה שרישיון הנהיגה שלו חודש היה ביום 8/6/10 וזאת עד ליום 23/6/12 כאשר גזר הדין ניתן ביום 10/2/13. המבקש מבקש כי בית המשפט יורה על חישוב ימי הפסילה מיום 10/2/13 וכן להורות למשרד הרישוי לתקן את הטעות ולקבוע שמדובר בכתב אישום אחד וכן להורות למזכירות להנפיק למזכירות אישור הפקדה בהתאם.

תגובת המשיבה

המשיבה טוענת כי בהתאם להלכה שנפסקה בבש"פ 9075/12 ג'אבר נ' מ"י, הסמכות לחישוב ימי הפסילה על פי גזר הדין מסורה לרשות הרישוי ולא לבית המשפט שגזר את הדין. עוד נקבע שם שהביקורת השיפוטית על החלטת רשות הרישוי אפשרית על ידי הגשת עתירה מתאימה לבית המשפט לעניינים מנהליים. המשיבה סבורה, לאור פסק הדין, כי לבית המשפט נתונה סמכות להידרש לשאלת מועד הנפקת אישור ההפקדה בלבד ולא למועד תחילת חישוב עונש הפסילה. עוד טוענת המשיבה כי בהתאם להוראות סעיף 42(ג) לפקודת התעבורה, נקבע כי בחישוב תקופת הפסילה אין להביא בחשבון את התקופה שבה נשא בעל הרישיון עונש מאסר בפועל על העבירה שבגללה הוא נפסל. במקרה זה, המבקש נדון ל - 18 חודשי מאסר בפועל, שרק לאחר סיום ריצויים אפשר להתחיל במניין תקופת הפסילה. לעניין זה הפנתה המשיבה לע"פ 2965/13 מ"י נ' אלרעאפיה.

בחנתי את טענות הצדדים על רקע האמור בפסק הדין.

עמוד 1

במסגרת הטענות לעונש ובמסגרת גזר הדין לא הועלתה טענה לפיה הנאשם לא מחזיק בפועל ברישיון נהיגה וכי תוקף הרישיון פג חודשים ספורים לפני מועד גזר הדין.

על פי הוראות הדין, על הנאשם היה להפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט או למצער להפקיד תצהיר ובו יצהיר כי הוא איננו מחזיק ברישיון נהיגה (תקנה 557 לתקנות התעבורה).

המבקש לא עשה כן, לא הפקיד רישיון נהיגה, לא הפקיד תצהיר, לא טען שאין ברשותו רישיון נהיגה במהלך הטענות לעונש ולא טען כי רישיון הנהיגה שלו נמצא בתיק המשטרה, על כן, מניין תקופת הפסילה טרם החל.

בכל מקרה, צודקת המשיבה בטענתה כי הסמכות לחישוב ימי פסילת רישיון הנהיגה על פי גזר הדין נתונה לרשות הרישוי ונגד החלטתה ניתן להגיש עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים (ראה בש"פ 9075/12 מוחמד ג'אבר נ' מ"י ופסקי הדין המצוטטים שם, בין היתר, רע"ב 4017/08 אליהו נ' שב"ס, שדן בעניין חישוב ימי מאסר שנקבעו בגזר הדין).

סעיף 42 לפקודת התעבורה דן בעניין חישוב מניין ימי פסילת רישיון הנהיגה והתקופה. סעיף 61 לפקודת התעבורה קובע כי מי שנפסל מלהחזיק רישיון נהיגה חייב להמציא את הרישיון "לרשות הנקובה בתקנות תוך התקופה שנקבעה בהן". תקנה 556 לתקנות התעבורה משלימה את הוראות הפקודה הנ"ל וקובעת כי מי שנפסל על ידי בית משפט מלהחזיק ברישיון "ימציא בעל הרישיון את רישיון הנהיגה שלו לאותו בית משפט שהורה על פסילתו מיד לאחר שהודע לו על הפסילה". תקנה 557 לתקנות התעבורה שכותרתה "רישיון שפקע תוקפו, שהומצא לרשות או שאבד" - מסדירה את מסירתו בפועל של רישיון הנהיגה במצבים בהם פקע תוקפו של רישיון הנהיגה עוד לפני מתן גזר הדין או שהומצא קודם לכן לרשות או שאבד. ס"ק ב' מורה על הגשת תצהיר חלף המצאת רישיון הנהיגה כשהרישיון אבד.

המבקש לא פעל על פי הוראות הדין, כאמור, ומשכך לא ניתן להורות שמניין ימי הפסילה יהיו מיום גזר הדין.

סעיף 14(א) לתוספת הראשונה לחוק בתי המשפט לעניינים מנהליים, תש"ס - 2000, מסמיך את בית המשפט לעניינים מנהליים לדון ב"החלטה של רשות לפי פקודת התעבורה, לרבות החלטה בענייני רישוי... של נהגים".

כיוון שכך, מתייתר הצורך לדון בטענה שבכל מקרה אין לקחת בחשבון את התקופה בה ריצה הנאשם עונש מאסר בפועל, כפי שמורה הדין, כארשר מנגד קיימת הוראה מפורשת בגזר הדין שעליו לא הוגש ערעור, לפיו תקופת הפסילה תהא מיום גזר הדין.

אכן צודק ב"כ הנאשם ששני התיקים 39035-04-12 ו- 39050-04-12 חד הם ומדובר בגזר דין אחד שבו הושת על הנאשם עונש של שלילת רישיון למשך 5 שנים ולא בשני גזרי דין שונים.

סוף דבר, אני מורה על דחיית הבקשה, בכפוף לכך שאכן מדובר בשני תיקים שהם אחד ובגזר דין אחד.

ניתנה היום, כ"ט אייר תשע"ח, 14 מאי 2018, בהעדר הצדדים.